

προσπερνάει από την πόρτα, τέσσερες - πέντε φίλοι του τού φώναζαν από μέσα :

- Τριαντάφυλλε !..
- Κύριε Κοκκινογούλη ! "Ένα ποτηράκι !..
- Βρέ παιδιά, βρέ... Είμαι βιαστικός !
- "Ένα ποτηράκι !..
- Μονάχα μιά γουλιά !.. "Ανοίξ' απόψε ένα κάντιο !..

Ο κ. Τριαντάφυλλος σκέφτηκε μιά στιγμή την Καλλιόνη του. Ή μήπως την ίδιατέραν και έγκυμοποιόσαν κινδύνους στίσις της, έφριξε ένα βλέμμα προς τὸ δάμα του κια, κίτταξε και τις γεμάτες τις βαρέλλες, αίσθάνθηκε τὸν λάγυγγά του νὰ τὸν γαργαλή, αίσθάνθηκε τὴν πλάτη του νὰ τὸν τρώη, εἶδε και τὰ ποτήρια γεμάτα, νὰ ἀστράφουν, ἐταλανεύθηκε, ἔκλινε και ἀπόλινε, και τέλος προχώρησε πρὸς τὴν ταβέρνα, με τὴν ἀσπίδην ἀπόφασι :

- "Ένα μονάχα και σὸ πόδι θά πάω !..

Θά εἶχε πειὰ τσονγκροῖσε τὸ δέκατο τέταρτο ποτήρι, ὁ κ. Τριαντάφυλλος, και φώναξε γιὰ δεκάτη πέμπτη φορὰ στὸν κάπελα :

- "Δάμα μιά δαί !..
- "Όταν ἔβλεπα ἀνοῖστικρε μιά φωνή ἀπὸ τὴν πόρτα :
- "Ἐδῶ εἶσαι, Τριαντάφυλλε, κ' ἐγὼ σὲ περιμένω !..

Ο κ. Κοκκινογούλης ἀνετήρησε. Γνωῖσε τὴ φωνή τῆς γυναίκας του, πού ἅμα τὸν εἶδε ν' ἀρχή, πήγε μονάχη στὴν ταβέρνα εἰμιὰ νὰ τὸν μαζέψη, ὅπως ἔκανε συχνά. Στάθηκε ἐκεῖ, ἀπάνω στὴν εἴσοδο, με τὸ χέρι στὴ μέση και κυττάζοντας τὸν Τριαντάφυλλο μὲ κάτι μάτια, μὰ τὰ ἄγρια, σὰν τῆς ἀγριεμένης τῆς φώναξε :

- Πού εἶνε ὁ κιας, μωρέ ;
- "Ο κιας... "Όχι νὰ πελλῆξῃ ὁ κακομοῖσῃς Τριαντάφυλλος, ἐνὼ συγχρόνως ἔφαγε με τὰ βλέμματα και με τὰ χέρια νὰ τὸν βοή, στὴ διπλανή καρέκλα, ὅπου τὸν εἶχε ἀποθέσει.
- "Ἄλλὰ ὁ κιας δὲν ἦταν ἐκεῖ !..
- "Όλοι τότε σκίψανε γιὰ νὰ ἴδουν πού εἶνε και τί ἔγινε.
- Μωρέ, πού εἶνε ὁ κιας ; ; ;
- Ἄλλὰ πούθενά δὲν ἦταν ὁ κιας...

Και ψάχνανε και ξαναψάχνανε, ὅσπου τῆς ταβέρνας ὁ μικρός τῆς ἔβλεψε τὴν ἄνοια :

- Νάτος ! Νάτος, μάφαιλα, ὁ κιας !.. φώναξε.
- Και ἔδειξε κάτω ἀπὸ κάποιο τραπέζι τοὺς γάτους τῆς ταβέρνας νὰ καθιζοῦν πειὰ τὸ χαρτί ἀπὸ τὰ τελευταία ἰσχυρὰ του κια, τὸν ὅποιον εἶχαν φάει.

Ἡ κυρία Καλλιόνη κατέβηκε τότε κάτω, σιωπηλὴ κ' ἀμίλητη, μ' ἀγριεμένα μάτια, εἶδε τὴ θυσία τοῦ κια, ἄπλωσε τὸ χέρι τῆς, ἀρπάζει τὸν σκενὸ τῆς ἀπὸ τὸ μαντίκι, και βγάδοντας τὸν ἔβλεψε ἀπὸ τὸ μαγαζὶ, τὸν εἶπε, τραβώντας τον κατὰ τὸ σπύρι :

- "Ἐνοια σου, μωρέ, και θά κιαμ ἐγὼ ἀπόψε ἐσένανε κια !..

Καὶ αὐτὸ μὲν δὲν ἔγινε βεβαίως, γιὰ τὴν ἐποικισμένη ἑθεάθη ὁ κ. Τριαντάφυλλος Κοκκινογούλης νὰ πηγαίνει στὸ κατὰστῆμα «Εἰδῶν Καντοσλαρίας» ἀέριμος και ζωντανός !

Ἀπὸ τὴν ποσότητα ὅμως τοῦ λιναροσπόρου, πού ἔστειλε στὸ σπύρι του, κατάλαβε καθέννας πῶς ἂν ὁ κ. Τριαντάφυλλος δὲν ἔγινε κιας, ὁ σφαλῶς ὅμως κοπανίστηκε, ὅπως κοπανίζουν τις μπιρτζόλες !..

Και ἔτσι, ἐκεῖνο τὸ βράδι, ἂν δὲν ἔφαγε κερφίδες, κάτι, ἐπιτέλους, ἔφαγε ὁ κ. Τριαντάφυλλος... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Γιὰ ἕνα τριαντάφυλλο, ἀξίζουν τὰ κεντρίσματα ἑκατὸ ἀγκάθια.

Περσικὴ

"Όποιος τὰ πάντα ἀρνεῖται, αὐτὸς τὰ πάντα ὁμολογεῖ.

Τοσκανικὴ

Ὁ γαῖδαρος δὲν ἐνωῖσθεῖ τὴν οὐρά του, παρά ὅταν δὲν τὴν ἔχει πειά.

Φλωρεντινὴ

Τὸ φόρεμα τῆς χήρας δείχνει τὸ παρελθόν, τὰ μάτια κλαῖνε τὸ παρὸν και ἡ καρδιά πασχίζει γιὰ τὸ μέλλον.

Ἰταλικὴ

"Ἄν μιά ὡμορφὴ γυναίκα ἔρθει νὰ σοῦ ζητήσῃ τὸ δῖκνο τῆς μὴ γυρίσεις νὰ τῆς ρίξεις οὔτε μιά ματιά. "Ἄλλοιώς χάθηκες, κ' ἐκομοῖρη!

Ἰσπανικὴ

Δὲν ὑπάρχει τέντζερης τόσο ἄσχημος, ὅσοτε νὰ μὴ βρισκεται κ' ἕνα καπάκι πού νὰ τὸν παριάζη.

Τοσκανικὴ

Καλύτερα νὰ πηγαῖναι ἐναντίον τοῦ ἀνέμου, παρά ἐναντίον τοῦ ρεύματος ποταμοῦ.

Γερμανικὴ

ΤΑ ΒΛΑΜΙΚΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΗ

ΡΑΝΤΕΒΟΥ

Μούρες, πῶς θάρης στὴ γωνία τοῦ "Ἄη Δημήτρη ἀποῖντο ἔνθη και τὸ ρολοὶ κίτταζε, στὸν τοῖχο παρα κατὴ τὴν ὥρα σου νὰ μαρτυρῇ κ' ὅπως τὸ μπάνιζα, μικρὴ.

Ὅσοι μὲ θάλεπαν θάλεγαν πῶς τὸ θάλα στο μάτι...

Πρώτη, οὔτε δεύτερη φορὰ, εἶνε πού μοῦ τὸ σκάς, κυρά, κ' ἄδριο πάλι θ' ἀρχινάς νὰ δίνης ἐξηγήσεις, ὅτι φοβάσαι δηλαδή, μὴ λάχει και κανεῖς σε δεῖ.

τὴν ὥρα πού ἐτοιμάζεσαι κρυφὰ νὰ ξεπουτήσης.

Χρόνος θά κλείσῃ, με μικρὸ, πού κάθουμαι και καρτερῶ και σὺ μ' ἄλλαξοπιστηρες, γιὰνά ραντεβούστικε και ἡ ἔσπια μου ἡ φτωχὴ νὰ ξεθυμαίνῃ κανεῖ ἀρχή, κὰς στὸ φτωχὸ μου, κάποτε θά ἔμπης κερφίδες.

Στὸ καμαράκι μου ὁ φτωχός, πού τὸχω ὄψερι μοναχός, μ' ἕνα τριαντάφυλλι ἀνοιχτό και μ' ἄσπρα τὰ ταῖσά, και κρέμασα ὑπερνετὲ πικνὸ, στὸ παραθύρι τὸ γυμνὸ ὑπᾶς κ' ἄπ' τ' ἄντικρυνά κανεῖς, σε δεῖ και σε θαυκάσει.

Ἠὸ! πῶ! τ' ἀφάρτο σου κορμί φανταστικὰ γιὰ μιά στιγμή και λύθηκα τὰ μέλι μου ἀπ' τὴν ἀνατριχίλα και γλυκοτρεμει μου ἡ καρδιά, ὅπως κ' ἄπάνω στὰ κλαδιά, ἀπ' τὰ φιλιά τοῦ ζέφυρου, τῆς λυγαριάς τὰ φύλλα.

Δός μου τὸ ραντεβού, ξαυθὴ, κ' ἔχει ἡ καρδιά μου λιγωθεῖ και στὸ Χριστὸ σ' ὀρκίζομαι, πῶς δὲ θά μετανοήσῃς! Γὸ ἔβρεις πόσο σ' ἀγαπῶ, ἄλλ' ἂν τὸ κανεῖς με σκοπὸ, γιὰ νὰ ποῦ βνάλης τὴν ψυχὴ, μὴ φτάσης και τὸ δίωξις.

ΝΟΙΚΙΑΣΜΑΤΑ

Ἔβρι, μας, κάπελα, κρασὶ, γιὰ ἀπόψε-ὄρα χρυσή!.. νοικιασὲ τὴν καρδοῦλα μου, σὲ μιά καστονομάσια και γιὰ ἀρραβῶνα, μιά στιγμή γεμάτα λαύρα, στὸ κορμί, τρία φιλιά στὰ χεῖλι μου, μοῦ χάρισε γεμάτα...

Εἶχε ἡ φτωχοῦλα ἀπελπισθεῖ, νοικιατορας πῶς θά θρεθῇ ν' ἀνοιξῇ τὸ ποτόνι τῆς και φῶς νὰ τὴ γεῖσιση και μιά ἔραυθούλα ἢ καστανή, κάθε γωνιά τῆς σκοτεινὴ, με τ' ἀπάλο χεράκι τῆς νὰ μπῆ νὰ ξεσκοῖσῃ...

τὴν φανταζόντανε μικρὴ, στενόχωρη κ' ἴσως ὕγρη καρδιά, πού δὲν μπορεῖ πολλά πράματα νὰ χωρεῖη και δὲν φροντίσαν νὰ θαλθοῦν, στὰ σοφάρὰ και νὰ σκεφθοῦν, ὅτι σ' ὀλόκληρον ντουινιά, μπορεῖ, νὰ δόσῃ θέσι...

Καὶ νὰ πού ἔαφνου, καστονὸ, στὴ στράτα μου τὸ δειλινὸ, σὲ βρήκα ἀπὸ τ' ἀνέλπιστα και γίνηκα ἀνω-κάτω. Σοῦ γέλασα και μοῦ γελᾶς, σοῦ μίλησα και μοῦ μιλᾶς, πετῶ τὸ νοικιαστήριο και κλείνωμε κοντράτο...

Μὰ πρόσεξε, μελαχροινὴ, —στὸ λέω και τρέμει μου ἡ φωνή! ὄχι πολλά τραντάγματα, ὄχι πολλά γινάτια, γιὰ τὸ ἕνα χτύπημα βαρὺ, δὲν τὸ πιστεύω, καὶ μπορεῖ, νὰ τὴν ραγίσῃ σὰ γυαλί, καὶ νὰ γενῆ κομμάτια!..

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ